

bortfalder (undtagen i saadanne særlige Tilfælde som for Tjenestemænd i Grønland), og at der for Brugen af Tjenestebolig sker et Lønfradrag, der fastsættes efter ensartede Regler (jfr. Lovudkastets Kapitel 1 om almindelige Bestemmelser).

Paa ganske tilsvarende Maade stiller Kommissionen sig til andre Naturalydelser (*Forplejning* med eller uden *Logis*, *Brændsel*, *Gas* og *Elektricitet*).

Kommissionens principale Ønske om, at man i saa stor Udstrækning, som det er hensigtsmæssigt, kommer bort fra Ydelse af Naturalier til Tjenestemænd, har ogsaa fundet Udtryk i Forslaget vedrørende Ydelsen af *Uniforms- og Beklædningsgenstande*. Det foreslaas, at for saa vidt saadanne Genstande leveres det underordnede Personale af Hensyn til Tjenestens særlige Art, sker dette uden Fradrag i Lønnen. Idet Brugen af saadanne Beklædningsgenstande altsaa ikke betragtes som en Lønningsdel, er Konsekvensen, at der ikke ydes Beklædningsgodtgørelse i Tilfælde, hvor en uniformsberettiget Tjenestemand efter eget Ønske fritages for at benytte Uniform.

Ligesom Naturallønnen er det i ældre Tider meget anvendte *Sportelløn-System* i alt væsentligt forsvundet, selv om der er enkelte Levninger tilbage, f. Eks. Betaling til Præsterne for Udførelse af kirkelige Handlinger. I Nutiden vil hverken det Offentlige eller Tjenestemændene have Sympati for en saadan Lønningsmaade, der altid mere eller mindre faar Karakteren af et Drikkepengesystem. Det er Kommissionens Standpunkt, at de Rester af Sportelløn-Systemet, der endnu maatte bestaa, og de sportellignende Ydelser, der findes, bør bringes til Ophør, efterhaanden som der frembyder sig Lejlighed dertil. Indtil dette sker, bør det være en Regel, at de paagældende Ydelser ikke betales direkte til Tjenestemanden, men indgaar i en offentlig Kasse, hvorfra saa Tjenestemanden faar sin Løn udbetalt.

Kommissionen finder Anledning til i denne Forbindelse at udtale, at den afgjort maa anse det for uheldigt, at de Tilsynsførende i en Del Stillinger, der besættes af Staten, lønnes af de Virksomheder, der er under Kontrol. Der bør i Stedet indføres den Ordning, at den Tilsynsførende ansættes af Staten paa en fast Løn, medens Udgifterne ved Tilsynet, naar de skal bæres af de paagældende Virksomheder, fordeles paa disse af Staten, og Beløbet indbetales i Statskassen.

Indenfor den Lønningsform, der i Nutiden er den langt overvejende, *fast Pengeløn*, ydet direkte af det Offentlige, findes jo adskillige Variationer, der giver Anledning til Overvejelser af principiel Natur.

Det er saaledes en i Loven om Nedsættelse af Lønningskommissionen udtrykkelig udtalt Forudsætning, at Kommissionen særlig skal beskæftige sig med Spørgsmaalet om at give Lønningen en vis *Bevægelighed i Forhold til Leveomkostningerne*. Dette Spørgsmaal, som saaledes er gjort til et Kardinalpunkt i Kommissionens Arbejde, er behandlet i et særskilt Afsnit af Betænkningen.

Det samme gælder det med Spørgsmaalet »Løn efter Priser« beslægtede Spørgsmaal »Løn efter Sted«, et Princip, som jo navnlig Lønningsloven af 1908 for Told- og Trafiketaterne har givet en Art Borgerret hos os.

I særlige Afsnit er endvidere behandlet Spørgsmaalene om *Forsørgertillæg* og om, hvorvidt Lønnen for *mandlige og kvindelige Tjenestemænd* bør være ens eller forskellig; endelig gælder det samme den Side af Kommissionens Opgave, der vedrører Ordningen af *Pensions- og Understøttelsesvæsenet*.

Idet man derefter gaar over til at behandle Principperne for *Lønssystemets tekniske Opbygning*, møder man først Spørgsmaalet, om man bør bibeholde den